

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/852/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217512
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oto Jurčo
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217512.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ota Jurča a sudcov JUDr. Ľuboša Kunaya a Anny Slovinskej v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOSŤ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, právne zastúpená advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 9C/109/2012-168 zo dňa 18.6.2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len súd prvého stupňa alebo len súd) napadnutým rozsudkom žalobný návrh zamietol, návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobkyňa sa podanými žalobami voči žalovanému účastníkovi domáhala náhrady škody a nemajetkovej ujmy na základe nesprávneho úradného postupu, ku ktorému malo dôjsť v exekučných konaniach vedených súdom prvého stupňa, v ktorých žalobkyňa vystupovala ako oprávnená. V žalobných návrhoch uviedla, že ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmlúv o úvere) navrhla súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu a súdny exekútor následne predložil návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Podľa žalobkyne k nesprávne úradnému postupu malo dôjsť tým spôsobom, že tunajší súd v exekučných konaniach:

- zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS),
- rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NZP),
- rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP),

Uznesením č. 9C/109/2012-7 zo dňa 9.10.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.10.2012 tunajší súd spojil, poukazujúc na ustanovenie § 112 ods. 1 O.s.p., na spoločné konanie konania vedené na návrh žalobcu proti žalovanej vedené pod sp. zn. 9C/109/2012, 9C/164/2012, 9C/171/2012, 9C/192/2012, 9C/193/2012, 9C/206/2012, 9C/207/2012, 9C/227/2012, 9C/241/2012, 9C/249/2012, 9C/267/2012, 9C/269/2012, 9C/308/2012, 9C/314/2012 s tým, že konanie je ďalej vedené pod sp. zn. 9C/109/2012.

V žalobách, v ktorých žalobkyňa namietala zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS) uviedla, že exekučný súd spôsobom odporujúcim zákonu konal tak, ako by sám rozhodoval vo veci samej. Exekučný súd pritom nekoná o zrušení rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo vo vzájomnej žalobe. Z hľadiska princípu právnej istoty nemôže všeobecný súd zamedziť účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovanej tam, kde neexistujú. Opravu rozhodnutí rozhodcovských súdov nie je možné využiť dodatočne potom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť. Exekučný súd tým, že nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobkyne na zaplatenie dlhu, vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi oprávnenou a dlžníkom. Na jednej strane existuje exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie zákonnej lehoty, avšak z pohľadu exekučného súdu je materiálne nevykonateľný a na strane druhej nie je možné zo strany žalobkyne iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, a to z dôvodu že existenciou rozhodcovského rozsudku je založená prekážka veci právoplatne rozhodnutej, ktorá je neodstrániteľnou vadou konania. Majetkovú škodu si žalobkyňa v týchto žalobách uplatnila vo výške náhrady istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úvere. Zároveň si uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na vzniknutú ujmu. Nesprávny úradný postup súdu je takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie vymožitelnosti majetkového práva žalobkyne.

V žalobách, ktorými sa domáhala náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote (NZP) žalobkyňa uviedla, že je povinnosťou exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti do 15 dní odo dňa jej doručenia, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to zamietnutím tejto žiadosti, po uplynutí zákonom stanovenej doby. Žalobkyňa vyvinula úsilie, aby docielila vecný postup v exekučnom konaní, spísala a podala žiadosti o informáciu o stave konania, kde namietala porušovanie svojich práv márnym plynutím času a požadovala informácie o stave konania a oznámenie prekážky, ktorá bráni rozhodnutiu súdu o žiadosti o udelenie poverenia a to dňa 2.7.2009, 23.9.2009, 13.11.2009, 25.2.2010 a v dňoch 30.8.2010, 23.11.2010 a 25.5.2011 podala sťažnosti na prieťahy v exekučných konaniach. Postup exekučného súdu bol nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Vo veciach neexistovali okolnosti, ktoré by umožňovali súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Z dôvodu takéhoto nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jej činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vo výške 125,- eur. Zároveň si žalobkyňa uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzala z doktríny prijatej ústavným súdom podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- eur. Žalobkyňa si preto uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

V žalobách, v ktorých namietala vydanie poverenia exekučným súdom pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP) taktiež poukázala na povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15 dní odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia a to vydaním poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby. Postup exekučného súdu bol nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Vo veciach neexistovali okolnosti, ktoré by umožňovali súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jej činnosťou uskutočňovanou vo

veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vo výške 125,- eur. Zároveň si žalobkyňa uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy, aj v týchto žalobách vychádzala z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- eur a uplatnila si ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

V žalobných návrhoch ďalej žalobkyňa uviedla, že náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňuje z dôvodu, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobkyne, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k efektívnemu a účinnému vymoženiu jej pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobkyne riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, riziku insolvenčii povinného. Ako ďalšie dôvody žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy uviedla neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy, zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, čo vyvolalo u žalobkyne, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery. Zbytočné a právne nezodpovedateľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobkyne, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobkyne, ale aj na strane jej majiteľov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohla prijať.

Žalobkyňa ďalej uviedla, že písomnou žiadosťou požiadala žalovanú o predbežné prerokovanie jej nároku na náhradu škody. Žalovaná však do podania žalôb na žiadosť pozitívne nereagovala.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k podaným žalobám poukázala na to, že v jednotlivých žalobách sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. že sú zmätočne označení povinní, najmä sú odlišne uvedené dátumy narodenia, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Žalobkyňa nepriložila k žalobám ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti navrhla aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Čo sa týka žalobkyňou uvádzaných prietahov v konaní, poukázala na to, že žalobkyňa uvádza kroky, ktoré podnikla na ich odstránenie, iba v žalobách týkajúcich sa exekučných konaní, v ktorých boli zamietnuté žiadosti o udelenie poverenia. Formu "žiadostí o informáciu o stave konania" nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu prietahov a k ich účinnému odstráneniu. Všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Žalovaná poukázala ďalej na to, že dňa 23.04.2012 jej boli doručené žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pritom už dňa 27.09.2012 boli súdu doručené žalobné návrhy a teda žalobkyňa ich nepodala po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Žalovaná má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde.

K jednotlivým žalobám uviedla, že pokiaľ sa týka žalôb, v ktorých sa žalobkyňa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS), akýkoľvek postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí, nemôže byť "nesprávnym úradným postupom" na účely zákona č. 514/2003 Z. z.. Zo žalobkyňou uvedených skutkových okolností je zrejmé, že nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Toto právo totiž možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Táto podmienka nie je v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Súd má povinnosť ex officio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný.

K žalobám týkajúcim sa zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené NZP) žalovaná poukázala na to, že z § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. Táto lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu. Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí. Zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie predpokladá posudzovanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu.

K žalobkyňou uvádzanému nesprávnemu úradnému postupu rozhodnutím o poverení exekútora po 15-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené NP) žalovaná poukázala na znenie ustanovenia § 44 ods. 2 a § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku účinné od 1.6.2011 s tým, že z uvedených ustanovení vyplýva, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Ďalej uviedla, že zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

K namietaným prieťahom v konaní žalovaná poukázala na § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. a na to, že žalobkyňa nepreukázala, aby existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, ESLP, či Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Preto žalovaná má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúcu v existencii prieťahov. Rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody. Všeobecný súd nemôže konštatovať prieťahy v konaní a priznať za ne náhradu nemajetkovej ujmy.

K požadovanej materiálnej škode uviedla, že žalobkyňou uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať za zmenšenie jej majetku, ani za ušlý majetkový prospech. Uplatňovanie nároku žalobkyňou na majetkovú škodu je nepodložené, nadhodnotené, a nepreukázané. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami resp. skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok. V časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch poukázala žalovaná na to, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu a že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný.

Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody žalovaná uviedla, že žalobu považuje za právne neopodstatnenú a žiadala, aby bola v celom rozsahu zamietnutá.

Účastníci konania sa na pojednávanie vo veci vytýčené na deň 18.6.2014 nedostavili. U oboch mal súd doručenie predvolania riadne preukázané, lehota na prípravu na pojednávanie bola u účastníkov zachovaná. Žalobkyňa, ako aj žalovaná svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnili. Žalovaná nežiadala o odročenie termínu pojednávania. Žalobkyňa žiadala o zrušenie nariadeného pojednávania do rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu v prejednávanej veci. Zároveň podala návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jej ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1NcC/41/2012 zo dňa 19.10.2012. Vzhľadom na to, že tunajší súd už o rovnakom návrhu žalobcu na prerušenie konania rozhodol a to uznesením č. 9C/109/2012-79 zo dňa 10.6.2013 nepovažoval uvedený dôvod za dôležitý dôvod odročenia pojednávania poukazujúc na § 119 O.s.p. a v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával v neprítomnosti účastníkov konania, pričom prihliadol na obsah spisu a vykonané listinné dôkazy.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav:

Žalobkyňa v konaní namietala nesprávny úradný postup exekučného súdu. Súd sa preto oboznámil s jednotlivými exekučnými spismi tunajšieho súdu, v ktorých bol nesprávny úradný postup namietaný. Žalobkyňa vo všetkých nižšie uvedených exekučných konaniach mala procesné postavenie oprávnenej a exekučnými titulmi v oboznámených exekučných veciach boli rozhodcovské rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu. Spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bol súdnym exekútorom predložený návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul a v niektorých prípadoch aj Zmluva o úvere uzavretá medzi oprávneným a povinným, z ktorých podkladov bolo vo všetkých prípadoch

zistené, že sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy. Uvedené skutočnosti t.j. obsah listín, s ktorými sa súd oboznámil, ale aj jednotlivé rozhodnutia nachádzajúce sa v nižšie uvedených exekučných spisoch musia byť známe aj žalobkyni, keďže pokiaľ sa týka úverových zmlúv bola jednou zo zmluvných strán, pokiaľ sa týka rozhodcovských rozsudkov, bola účastníkom týchto konaní a napokon bola aj účastníkom exekučných konaní a teda všetky rozhodnutia exekučného súdu boli doručované žalobkyni prostredníctvom jej právneho zástupcu v týchto exekučných konaniach.

Z exekučného spisu sp. zn. 15Er/9/2009 (pripojeného k sp. zn. 9C/109/2012) bolo zistené, že dňa 20.12.2008 pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým bola spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému N. M. pre vymoženie istiny 174,60 eur s príslušenstvom a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 08404/08 zo dňa 2.9.2008. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená tunajšiemu súdu dňa 9.1.2009. Uznesením zo dňa 15.1.2009 súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie čiastočne zamietol a to v časti trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 17,96 eur. V zvyšnej časti bolo tunajším súdom vydané poverenie na vykonanie exekúcie a to dňa 16.1.2009.

Z uznesenia tunajšieho súdu sp. zn. 15Er/759/2009-23 zo dňa 27.10.2010 (pripojeného k sp. zn. 9C/164/2012) bolo zistené, že tunajšiemu súdu bola doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému Denise Hlinovej pre vymoženie 878,34 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 07417/09 zo dňa 30.6.2009. Tunajší súd uznesením č. 15Er/759/2009-23 zo dňa 27.10.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Proti uzneseniu podal oprávnený odvolanie, ktoré neskôr vzal späť a preto rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.3.2011 bolo odvolacie konanie zastavené. Uznesením tunajšieho súdu sp. zn. 15Er/759/2009-46 zo dňa 21.6.2011 bolo exekučné konanie zastavené.

Z exekučného spisu sp. zn. 15Er/862/2009 (pripojeného k sp. zn. 9C/171/2012) v konaní vedenom na návrh oprávneného proti povinnému T. N. pre vymoženie istiny 2 437,08 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 12583/09 zo dňa 28.9.2009. Dňa 30.11.2009 súd vyzval súdneho exekútora na predloženie Zmluvy o úvere a príslušných úverových podmienok. Tunajší súd následne uznesením sp. zn. 15Er/862/2009 zo dňa 19.7.2012 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesením tunajšieho súdu zo dňa 11.11.2013 bolo exekučné konanie zastavené.

Z exekučného spisu sp. zn. 15Er/276/2010 (pripojeného k sp. zn. 9C/192/2012) bolo zistené, že dňa 22.3.2010 bol na exekútorskom úrade JUDr. Rudolfa Krutého podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému G. F. pre vymoženie 835,92 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 22463/09 zo dňa 25.1.2010. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola v uvedenej veci doručená tunajšiemu súdu dňa 26.4.2010. Dňa 17.8.2010 bola tunajším súdom vyžiadaná zmenka, na základe ktorej rozhodcovský súd vo veci rozhodol. Odpoveď rozhodcovského súdu bola tunajšiemu súdu doručená dňa 25.10.2010. Následne a to dňa 8.11.2010 tunajší súd vydal pre súdneho exekútora poverenie na vykonanie exekúcie v zmysle jeho žiadosti.

Z exekučného spisu sp. zn. 15Er/847/2010 (pripojeného k sp. zn. 9C/193/2012) bolo zistené, že dňa 28.10.2010 pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým bola spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému P. F. pre vymoženie istiny 418,- eur s príslušenstvom a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 07192/10 zo dňa 25.8.2010. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená tunajšiemu súdu dňa 22.12.2010. Dňa 14.1.2011 bolo tunajším súdom vydané poverenie na vykonanie exekúcie.

Z exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 15Er/302/2009 (pripojeného k sp. zn. 9C/206/2012) súd zistil, že dňa 3.6.2009 bola na tunajšom súde podaná žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na návrh oprávneného proti povinnému F. M. pre vymoženie 1 000,68 eur s príslušenstvom a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 12777/08 zo dňa 18.12.2008. Uznesením zo dňa 12.2.2010 tunajší súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uvedené rozhodnutie bolo zrušené rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp.

zn. 15Er/302/2009 zo dňa 30.7.2010 s tým, že odvolací súd uložil tunajšiemu súdu zistiť, či úver bol povinnému poskytnutý na súkromný alebo podnikateľský účel.

Z exekučného spisu sp. zn. 15Er/530/2011 (pripojeného k sp. zn. 9C/207/2012) bolo zistené, že dňa 31.5.2011 bol na exekútorskom úrade podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému B. X. pre vymoženie istiny 271,- eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 02493/11 zo dňa 27.4.2011. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola v uvedenej veci doručená tunajšiemu súdu dňa 5.8.2011. Tunajší súd uznesením zo dňa 23.8.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 17.9.2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Proti uzneseniu nebolo podané odvolanie. Tunajší súd uznesením zo dňa 26.9.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 5.10.2011 exekučné konanie zastavil.

Z exekučného spisu sp. zn. 15Er/846/2010 (pripojeného k sp. zn. 9C/227/2012) bolo zistené, že dňa 25.10.2010 bol na exekútorskom úrade podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému B. O. pre vymoženie istiny 168,- eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 08349/10 zo dňa 16.9.2010. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola v uvedenej veci doručená tunajšiemu súdu dňa 22.12.2010. Tunajší súd uznesením zo dňa 14.1.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 5.2.2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Proti uzneseniu nebolo podané odvolanie. Tunajší súd uznesením zo dňa 17.2.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24.2.2011 exekučné konanie zastavil.

Z exekučného spisu sp. zn. 15Er/163/2009 (pripojeného k sp. zn. 9C/241/2012) bolo zistené, že dňa 20.2.2009 pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým bola spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému F. Š. pre vymoženie istiny 162,60 eur s príslušenstvom a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 101148/08 zo dňa 21.10.2008. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená tunajšiemu súdu dňa 6.4.2009. Dňa 9.4.2009 bol súdom vyzvaný právny zástupca oprávneného, aby špecifikoval trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní, odpoveď bola doručená súdu dňa 27.4.2009. Výzvou zo dňa 12.5.2009 súd vyzval súdneho exekútora na predloženie Zmluvy o úvere, na základe ktorej bolo rozhodnuté rozhodcovským súdom a predloženie podmienok úveru. Súdny exekútor doručil tunajšiemu súdu odpoveď dňa 22.5.2009, avšak bez požadovaných dokladov, preto bol výzvou zo dňa 29.5.2009 urgovaný za ich predloženie. Dňa 15.6.2009 bolo súdu doručené na vedomie, že súdny exekútor žiadosť o predloženie úverovej zmluvy postúpil oprávnenému, preto bol oprávnený urgovaný o ich zaslanie výzvou zo dňa 26.6.2009 a 8.7.2009. Listom doručeným súdu 15.7.2009 oprávnený požiadal o predĺženie lehoty na predloženie úverovej zmluvy, ktorá bola súdu doručená dňa 7.9.2009. Výzvou zo dňa 11.9.2009 bol oprávnený vyzvaný na oznámenie počtu a výšky splátok uhradených povinným z predmetného úveru, odpoveď bola súdu doručená dňa 30.10.2009. Uznesením zo dňa 8.12.2009 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia čiastočne zamietnutá a to v časti úroku z omeškania, v zvyšnej časti bolo v uvedený deň t.j. 8.12.2009 vydané poverenie na vykonanie exekúcie.

Z exekučného spisu sp. zn. 15Er/668/2010 (pripojeného k sp. zn. 9C/249/2012) bolo zistené, že dňa 27.7.2010 bol na exekútorskom úrade JUDr. Rudolfom Krutým podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému U.A. C. pre vymoženie 1.128,60 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 00269/10 zo dňa 8.3.2010. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola v uvedenej veci doručená tunajšiemu súdu dňa 7.10.2010. Tunajší súd uznesením zo dňa 29.10.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 26.11.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Odvolacie konanie bolo uznesením odvolacieho súdu zo dňa 6.3.2012 zastavené v dôsledku späťvzatia odvolania oprávneným. Uznesením zo dňa 14.5.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.6.2012 súd exekučné konanie zastavil.

Z exekučného spisu sp. zn. 15Er/519/2009 (pripojeného k sp. zn. 9C/267/2012) bolo zistené, že dňa 26.7.2009 pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým bola spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému U. F. pre vymoženie istiny 654,88 eur s príslušenstvom a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn.

SR 04174/09 zo dňa 3.6.2009. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená tunajšiemu súdu dňa 26.8.2009. Dňa 8.9.2009 bol súdom vyzvaný súdny exekútor na predloženie Zmluvy o úvere, na základe ktorej bolo rozhodnuté rozhodcovským súdom a predloženie podmienok úveru. Dňa 22.9.2009 bolo súdu doručené na vedomie, že súdny exekútor žiadosť o predloženie úverovej zmluvy postúpil oprávnenému, preto bol oprávnený urgovaný o ich zaslanie výzvou zo dňa 30.11.2009. Listom doručeným súdu 10.12.2009 oprávnený reagoval na výzvu bez predloženia požadovaných listín. Výzvou zo dňa 14.1.2010 bol oprávnený preto opätovne vyzvaný na ich predloženie a tiež bol vyzvaný na oznámenie počtu a výšky splátok uhradených povinným z predmetného úveru. Požadované údaje boli urgované výzvou zo dňa 20.1.2010. Odpoveď bola súdu doručená dňa 8.2.2010. Uznesením zo dňa 11.2.2010 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá. Toto uznesenie po potvrdení odvolacím súdom a nadobudlo právoplatnosť dňa 7.7.2010. Uznesením zo dňa 21.10.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 26.10.2010, bolo exekučné konanie zastavené.

Z exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 15Er/517/2011 (pripojeného k sp. zn. 9C/269/2012) bolo zistené, že dňa 19.5.2011 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému G. X. pre vymoženie 262,90 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 07749/2009 zo dňa 9.7.2009. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená tunajšiemu súdu dňa 3.8.2011. Uznesením zo dňa 5.8.2011 tunajší súd čiastočne zamietol žiadosť o udelenie poverenia a to v časti istiny vo výške 96,92 eur s 0,25 % úrokom z omeškania denne zo sumy 254,94 eur od 2.1.2009 a v časti úrokov z omeškania nad výšku 5 % ročne zo sumy 165,97 eur od 2.1.2009 do zaplatenia. V zvyšnej časti bolo dňa 5.8.2011 vydané poverenie na vykonanie exekúcie.

Z exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 15Er/6/2010 (pripojeného k sp. zn. 9C/314/2012) bolo zistené, že dňa 17.12.2009 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému F. O. pre vymoženie 113,51 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 18486/09 zo dňa 4.11.2009. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená tunajšiemu súdu dňa 11.1.2011. Dňa 18.1.2010 bol právny zástupca oprávneného vyzvaný na predloženie úverovej zmluvy a úverových podmienok. O zaslanie uvedených listín bol urgovaný dňa 17.8.2010. Požadované oprávnený tunajšiemu súdu doručil dňa 27.9.2010. Uznesením zo dňa 28.10.2010 tunajší súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Žalobkyňa dňa 24.2.2014 v konaní vedenom súdom pod sp. zn. 9C/112/2012 predložila súdu znalecký posudok č. 1/2014 zo dňa 17.1.2014, ktorý bol vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickou univerzitou v Bratislave s tým, že týmto znaleckým posudkom bola stanovená majetková škoda, ktorá jej bola spôsobená v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v exekučných veciach. Žalobkyňa poukázala na to, že v súlade so zásadou hospodárnosti predkladá jeden originál tohto znaleckého posudku, na ktorý bude v ostatných konaniach vedených súdom prvého stupňa odkazovať. Z predloženého znaleckého posudku č. 1/2014 bolo zistené, že zadávateľom - žalobkyňou bola daná znaleckému ústavu úloha určiť výšku majetkovej škody, ktorá bola spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov Slovenskej republiky v exekučných konaniach a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými prietahmi v exekučných konaniach pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora. Znalecký ústav na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému realizoval výpočet majetkovej ujmy vzniknutej žalobkyňou, pričom túto diferencoval podľa jednotlivých typov žalôb nasledovne:

Žaloby NZP a NP

- mzdové náklady 4,15 eur
 - náklady na tlač 5,31 eur
 - náklady na úpravu informačného systému 13,86 eur
 - náklady na poštovné 3,01 eur
 - náklady na telekomunikačné služby 4,43 eur
- spolu vo výške 30,76 eur.

Potom súd prvého stupňa citoval ustanovenia § 109 ods. 1, 2 O.s.p.. Podaním zo dňa 13.6.2014 žalobkyňa opätovne podala návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobkyne a to z tých istých dôvodov ako v podaní zo dňa 9.5.2013. Opätovne uviedla, že s rozhodnutím krajského súdu o tom, že sudcovia tunajšieho súdu nie sú z prejednávania veci vylúčení nesúhlasí, hodnotí ho ako nesprávne zakladajúce zásah do jeho práv. K návrhu žalobkyňa pripojila kópiu Sťažnosti na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 vety prvej Ústavy SR), ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (osobitne práva na nestranný súd zriadený zákonom), ktorá sa týka rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3NcC/41/2012 zo dňa 19.10.2012. Ako dôvod prerušenia konania žalobkyňa uviedla ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Žalobkyňa ako účastníčka konania využila svoje zákonné právo namietať nestrannosť súdu. O námietke zaujatosti uplatnenej žalobkyňou už v žalobnom návrhu nadriadený súd právoplatne rozhodol. Krajský súd v Košiciach sa pritom zaoberal všetkými dôvodmi žalobkyne, pre ktoré žiadala vylúčenie sudcov tunajšieho súdu v danej veci. Rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3NcC/41/2012 je tak viazaný súd, ale aj účastníci tohto konania. Z uvedených dôvodov súd návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol. Okrem toho súd poukazuje na to, že Ústavný súd SR rozhodol o sťažnosti žalobcu proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3NcC/41/2012 -14 zo dňa 19.10.2012 a to uznesením sp. zn. IV. ÚS 693/2013-11 zo dňa 12.12.2013, ktorú sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na preskúmanie sťažnosti.

Súd prvého stupňa ďalej citoval ustanovenia § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 44 ods. 1, 2, § 41 ods. 2 písm. c/ a d/, § 44 ods. 8 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a uviedol, že predmetom prejednávanej veci je náhrada škody a nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobkyňa domáha poukazujúc na nesprávny úradný postup súdu prvého stupňa vo vyššie uvedených exekučných konaniach. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je predbežne prerokovanie tohto nároku na základe písomnej žiadosti poškodeného príslušným orgánom. Žalovaná v písomnom vyjadrení potvrdila, že zo strany žalobkyne jej boli doručené žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a to dňa 23.4.2012. V čase rozhodovania súdu už uplynula 6 mesačná lehota od prijatia týchto žiadostí. Vzhľadom k tomu má súd za to, že žalobkyňa si splnila svoju povinnosť, keďže podala žalovanej pred podaním návrhu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom súd nemal preukázané, že by nárok žalobcu na náhradu škody alebo jeho časť bol do rozhodnutia súdu uspokojený.

Žalovaná v písomnom vyjadrení poukázala na nedostatky žalobných návrhov a navrhla aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 O.s.p. Podľa názoru súdu žalobné návrhy podané žalobkyňou majú všetky náležitosti návrhu na začatie konania podľa § 42 ods. 3 O.s.p. a § 79 ods. 1 O.s.p., žalobkyňa správne označila účastníkov konania, opísala skutočnosti, na základe ktorých uplatnila svoj nárok, označila dôkazy a uviedla čoho sa domáha, preto postup podľa § 43 ods. 1 O.s.p. súd považoval za nedôvodný.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení tiež uplatnila námietku premlčania nároku žalobkyne na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že k premlčaniu žalobcom uplatneného nároku nedošlo ani v jednom prípade, žalobné návrhy boli podané v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby.

K samotnému nároku žalobkyne na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy súd uviedol, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. je súčasné splnenie troch podmienok a to preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu, existencia škody t.j. majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch resp. nemajetkovej ujmy a preukázanie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a škodou. Nesprávny úradný postup spočíva v akejkoľvek činnosti určitého štátneho orgánu spojenej s výkonom jeho právomoci, ak v súvislosti s ňou dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie resp. oneskorené vydanie rozhodnutia dôsledkom porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, teda nečinnosť štátneho orgánu. Škodou je majetková ujma predstavujúca zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť pre

uviedenie veci do predošlého stavu. Charakter majetkovej ujmy má aj zníženie hodnoty pohľadávky veriteľa, ktoré nastalo v súvislosti so zmarením možnosti uspokojenia jeho pohľadávky v exekučnom konaní. O príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak medzi nesprávnym úradným postupom resp. nezákonným rozhodnutím a škodou je vzťah príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný a neprerušovaný.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle § 3 zákona č. 514/2003 Z.z. je objektívnou zodpovednosťou, ktorej sa štát nemôže zbaviť a za splnenia vyššie uvedených podmienok za túto škodu zodpovedá. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť pritom splnené všetky zákonom požadované podmienky súčasne.

Podľa žalobkyne k nesprávnemu úradnému postupu vo veciach, ktoré boli tunajším súdom spojené a sú vedené pod sp. zn. 9C/109/2012 malo dôjsť tým, že súd v exekučných konaniach, v ktorých žalobkyňa mala procesné postavenie oprávnenej:

1. zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS)
2. rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote určenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (NZP)
3. vydal poverenie na vykonanie exekúcie po 15-dňovej zákonnej lehote podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (NP).

V konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 9C/164/2012 (15Er/759/2009), 9C/206/2012 (15Er/302/2009), 9C/207/2012 (15Er/530/2011) a 9C/227/2012 (15Er/846/2010) žalobkyňa namietala, že exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS). Žalobkyňa poukázala na to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preskúmaval exekučný titul nad rámec právomoci zverenej exekučnému súdu tým, že preskúmaval skutkový stav veci a konal tak, akoby sám rozhodoval vo veci samej, čím vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok.

Z oboznámených exekučných spisov pripojených k vyššie uvedeným konaniam bolo zistené, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté. Vo všetkých uvedených veciach exekučným titulom boli rozsudky rozhodcovského súdu. Vo všetkých prípadoch právny vzťah medzi oprávneným a povinným bol hodnotený exekučným súdom ako spotrebiteľský právny vzťah a to, či už na základe predložených úverových zmlúv resp. aj na základe skutočností uvedených v odôvodneniach exekučných titulov. Poukazujúc na ustanovenie § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z., v daných prípadoch exekučný súd je nie len oprávnená, ale aj povinná a to v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania t.j. aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť exekučného titulu t.j. rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti súd poukazuje napr. na rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo 439/2012, sp. zn. 6Cdo 290/2012, či rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 278/2013, sp. zn. IV. ÚS 55/2011. Posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania tak nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup.

Súd mal tiež za to, že rozhodnutím exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k reálnej nevykonalosti istiny a jej príslušenstva, o ktorých už rozhodoval rozhodcovský súd. Pokiaľ aj nedošlo k zrušeniu rozhodcovských rozsudkov, ktoré boli v exekučných konaniach exekučnými titulmi a na základe ktorých nedošlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie postupom podľa § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, žalobca má právo iniciovať konanie pred všeobecným súdom, ktorý v občianskom súdnom konaní posúdi dôvod, pre ktorý rozhodcovský rozsudok nemôže byť exekučným titulom. Napr. v prípade, že rozhodcovský súd rozhodoval na základe neplatnej rozhodcovskej doložky nemôže založiť takýto rozsudok prekážku res iudicata a to z dôvodu, že rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie o uplatnenom nároku a teda o takomto nároku môže byť znova rozhodnuté všeobecným súdom. V konečnom dôsledku súdu je známe, že tunajším súdom sú vedené konania, v ktorých je uplatnený nárok zo zmeniek vystavených žalobkyňou v tomto konaní. Zmenky žalobkyňa postúpila na iný subjekt a pritom sa jedná o zmenky vystavené na zabezpečenie pohľadávok z úverových zmlúv uzavretých so žalobkyňou, o nárokoch ktorých už bolo taktiež rozhodnuté rozhodcovským súdom a taktiež už boli tunajším súdom vedené exekučné konania v týchto veciach. Žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj v týchto prípadoch boli prevažne zamietnuté.

Okrem toho, že exekučný súd mal nie len oprávnenie, ale aj povinnosť preskúmavať exekučný titul - rozhodcovský rozsudok súd uvádza, že v uvedených veciach nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu t.j. rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Nezákonným rozhodnutím je akékoľvek rozhodnutie, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom štátu, ale aj medzinárodnými zmluvami, ktorými je štát viazaný. Otázka nezákonnosti rozhodnutia nemôže byť riešená ako predbežná otázka v konaní o náhradu škody. O nezákonnosti rozhodnutia musí byť rozhodnuté príslušným súdom, ktorý rozhodnutie zruší alebo zmení a takéto rozhodnutie je pre rozhodovanie v konaní o náhrade škody záväzná. Oboznámením sa s exekučnými spismi, pripojenými k vyššie uvedeným konaniam, bolo totiž zistené, že ani jedno rozhodnutie tunajšieho súdu ako súdu exekučného o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo zrušené resp. zmenené pre nezákonnosť. Žalobkyňa ako oprávnená využila v dvoch z uvedených exekučných konaní svoje právo na podanie odvolania proti rozhodnutiam o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V exekučných konaniach vedených pod sp. zn. 15Er/530/2011 (9C/207/2012) a 15Er/846/2010 (9C/227/2012) oprávnená svoje právo podať odvolanie proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nevyužila. V exekučnom konaní sp. zn. 15Er/302/2009 (9C/206/2012) rozhodnutie tunajšieho súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie odvolacím súdom bolo zrušené, nie však pre nezákonnosť, ale tunajšiemu súdu bolo uložené doplniť šetrenie pred rozhodnutím za účelom zistenia účelu poskytnutia úveru povinnému. V konaní sp. zn. 15Er/759/2009 (9C/164/2012) bolo odvolanie oprávnenej vzaté späť a odvolacie konanie bolo zastavené.

Skutočnosť, že tunajší súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NZP), žalobkyňa uviedla ako dôvod náhrady škody a nemajetkovej ujmy v konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 9C/171/2012 (15Er/862/2009), 9C/249/2012 (15Er/668/2010), 9C/267/2012 (15Er/519/2009), 9C/269/2012 (15Er/517/2011), 9C/308/2012 (15Er/302/2009) a 9C/314/2012 (15Er/6/10). Oboznámením sa s exekučnými spismi pripojenými k uvedeným veciam bolo preukázané, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté, pričom je pravdou, že k zamietnutiu žiadosti došlo po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia tunajšiemu súdu. Vo všetkých uvedených exekučných konaniach súdom po podaní žiadosti o udelenie poverenia boli žiadané správy resp. podklady od súdneho exekútora resp. oprávnenej, ktoré museli byť súdom aj urgované a ktorých vyžiadanie a posúdenie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie t.j. pre posúdenie, či v danej veci je možné vydať poverenie na vykonanie exekúcie alebo žiadosť súdneho exekútora má byť zamietnutá. Okrem toho súd má za to, že podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zákonná 15-dňová lehota platí v prípadoch, kedy exekučný súd vo veci vydá poverenie na vykonanie exekúcie a teda nie v prípadoch zamietnutia žiadosti súdneho exekútora, ako to bolo vo všetkých vyššie uvádzaných prípadoch. Súd zdôrazňuje tú skutočnosť, že v uvedených veciach exekučnými titulmi boli rozsudky rozhodcovského súdu, kde bolo potrebné, aby sa súd okrem žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu, pred rozhodnutím zaoberal aj zmluvami o úvere, všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobcu resp. zmenkami a to z dôvodu, že vo všetkých prípadoch sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy, na základe ktorých bol vydaný exekučný titul. Uvedené teda okrem ustanovení Exekučného poriadku, bolo potrebné posúdiť aj podľa zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa Smernice č. 93/13/EHS. Tu súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR č. I. ÚS 476/2012 v zmysle ktorého, nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR.

V súvislosti s namietanými skutočnosťami uvádzanými žalobkyňou v žalobnom návrhu pokiaľ sa týka oneskoreného rozhodnutia tunajšieho súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je potrebné uviesť, že žalobkyňa v konaní nepreukázala existenciu rozhodnutia, ktoré by konštatovalo prieťahy v daných exekučných konaniach a teda nepreukázala nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti tunajšieho súdu v uvedených veciach. V žalobnom návrhu uviedla, že vyvinula enormné úsilie, aby docielila vecný posun v exekučných konaniach a uviedla konkrétne žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti na prieťahy v konaní, ktoré boli z jeho strany podané na tunajšom súde.

Podľa oboznámených Spr. tunajšieho súdu č. 34/2010, č. 22/2010 a č. 12/2011 a odpovedí na sťažnosti žalobkyne na prieťahy v konaní, sťažnosti žalobkyne uvádzané ňou v návrhu boli vyhodnotené v celom rozsahu ako neopodstatnené. V konaní teda bolo preukázané, že pri vybavovaní sťažnosti žalobkyne na prieťahy v exekučných konaniach vedených tunajším súdom neboli zo strany vedenia tunajšieho súdu konštatované prieťahy v konaní.

V neposlednom rade súd v súvislosti s prieťahmi v exekučných konaniach, na ktoré poukazuje žalobkyňa a ku ktorým malo dôjsť neskorým rozhodnutím exekučného súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, poukazuje na článok 48 ods. 2 Ústavy SR s tým, že porušenie uvedeného článku na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu SR. Tunajší súd nemá právomoc konštatovať prieťahy v súdnom a teda ani v exekučnom konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a to nepredloženie rozhodnutia príslušného orgánu o existencii prieťahov v daných exekučných konaniach a neprávomoc tunajšieho súdu na rozhodnutie o prieťahoch, má súd za to, že v uvedených veciach nebol zo strany žalobkyne preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu a v tomto smere teda žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno.

Pokiaľ sa týka konaní vedených pôvodne pod sp. zn. 9C/109/2012 (15Er/9/2009), 9C/192/2012 (15Er/276/2010), 9C/193/2012 (15Er/847/2010) a 9C/241/2012 (15Er/163/2009), žalobkyňa v týchto namietla nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NP). V uvedených konaniach boli poverenia na vykonanie exekúcie vydané potom, čo súd žiadal o oprávnenej resp. súdneho exekútora o predloženie úverových zmlúv a potom, čo tieto boli súdu doručené. Správy žiadané súdom boli nevyhnutné na rozhodnutie o žiadostiach súdneho exekútora za účelom posúdenia exekučného titulu v zmysle § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

V ďalšom pokiaľ sa týka uvedených vecí súd poukazuje na už vyššie uvedené skutočnosti týkajúce sa vytýkaných prieťahov v exekučných konaniach, kedy všeobecný súd nemá právomoc na posudzovanie existencie prieťahov. Aj v tomto prípade teda žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala existenciu nečinnosti resp. prieťahov pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní resp. návrhoch na zmenu súdneho exekútora. Pokiaľ sa týka sťažnosti podaných žalobkyňou na prieťahy v exekučných konaniach všetky sťažnosti žalobkyne na prieťahy v exekučných konaniach vedených tunajším súdom boli považované za neopodstatnené.

Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti súd konštatuje, že zo strany žalobkyne nebol preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach, ani nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu. Hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, pričom zo strany žalobkyne nebola preukázaná už prvá z vyššie uvedených podmienok. Súd preto pre nepreukázanie existencie podmienok priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobkyne, jeho návrh v celom rozsahu zamietol.

Pokiaľ sa týka žalobkyňou uplatnenej majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobkyne bol predložený listinný dôkaz - znalecký posudok č. 1/2014 týkajúci sa výšky majetkovej škody požadovanej žalobcom. Z dôvodu, že v konaní nebol preukázaný prvý z predpokladov priznania náhrady škody a to nesprávny úradný postup exekučného súdu v exekučných veciach, súd už z dôvodu hospodárnosti konania nevykonával ďalšie dokazovanie na preukázanie škody a nemajetkovej ujmy, ktorú žalobkyňa v konaní uplatnila.

Žalobkyňa vo svojom žalobnom petite žiadala najprv o veci rozhodnúť tzv. medzitimným rozsudkom (§ 152 ods. 2 O.s.p.). K tomu súd uvádza, že ak je tu dôvod pre postup podľa § 152 ods. 2 O.s.p., súd môže vydať medzitimný rozsudok aj bez návrhu účastníka konania. Ak súd takémuto návrhu účastníka konania na vydanie medzitimného rozsudku nevyhoví, nevydáva o tom zvláštne rozhodnutie a s týmto návrhom sa ani nemusí vyporiadať v odôvodnení rozhodnutia o veci samej.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že ich náhradu priznal žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná. Žalovaná si uplatnila nárok na náhradu trov konania v jej písomnom vyjadrení. V zákonom stanovenej lehote ale trovy nevyčíslila a z obsahu spisu jej žiadne trovy nevyplynuli. Vyčíslenie

trov konania je nevyhnutné nie len u právneho zástupcu, ale aj u účastníka, ktorý nie je právne zastúpený. Ak účastník v stanovenej lehote trovy nevyčísli možno mu priznať náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu. V prípade, že zo spisu výška náhrady trov nevyplýva je súd oprávnený namiesto vyhláseného výroku o priznaní trov konania zmeniť tento výrok a účastníkovi náhradu trov nepriznať.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ O.s.p., § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p. a navrhla zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytýkala súdu, že prejedнала vec v jej neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Uviedla, že požiadala o zrušenie pojednávania, uviedla dôležité dôvody a predložila listiny spájané s označenými dôvodmi. Pokiaľ súd prejednal za týchto okolností vec v jej neprítomnosti, odňal jej tým právo konať pred súdom. Namietala ďalej, že vo veci rozhodla vylúčená sudkyňa. Meritórne rozhodnutie vo veci neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobkyne na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie. V čase rozhodnutia o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Žalobkyňa tvrdí, že nemala možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal, nemala možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, a tým došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a práva žalobkyne na súdnu ochranu. Nemala možnosť vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Sama nemala možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Namietala ďalej, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, lebo bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaná vôbec nevyjadrila k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobkyni uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Vytýkala súdu, že vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Aj k týmto dôkazom získaným z vlastnej iniciatívy súdom mala mať žalobkyňa možnosť vyjadriť sa. Argumentovala ďalej, že ak žalovaná nereagovala na výzvu súdu, aby sa vyjadrila k žalobe, mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a následne meritórne rozhodol. Nakoniec vytýkala nepreskúmateľnosť rozhodnutia v časti rozhodovania o skutočnej škode, kedy sa súd zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a ignoroval tvrdenia žalobkyne o škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštové a telekomunikačné výdavky. Z rozsudku súdu nie je zrejmá úvaha, na základe ktorej dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako chýbajú dôvody aj pri nemajetkovej ujme. Podľa jej názoru súd odôvodnil svoje rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobkyňa a žalovaná, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a teda aj skutkový základ. Vytýkala tiež súdu, že nebola poučená podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., pričom hodlal predložiť na pojednávaní dôkazy o výške škody.

Žalovaná zostala v odvolacom konaní nečinná.

Na základe podaného odvolania Krajský súd v Košiciach (ďalej len odvolací súd) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/, e/ a f/ O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné vyhovieť.

Rozsudok je vo výrokoch vecne správny, preto ho odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 8.10.2015 o 9.20 hod., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 2.10.2015 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach podľa § 156 ods. 1, 3 O.s.p.

Žalobkyňa v odvolaní uvádza všetky odvolacie dôvody, okrem odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p., t.j. súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal

navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolačný dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa konkrétne namieta, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože súd pojednával v jeho neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p., vo veci rozhodoval vylúčený sudca a súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd vec prejedná a rozhodne v neprítomnosti účastníka konania, hoci nie sú preto splnené podmienky vyplývajúce z § 101 ods. 2 O.s.p.

Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že predpokladom uskutočnenia pojednávania a rozhodnutia v neprítomnosti účastníkov je riadne predvolanie účastníka na pojednávanie, ktorý sa nedostaví a ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania.

Predvolanie na pojednávanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 115 ods. 2 O.s.p.).

V prejednáwanej veci z obsahu spisu je preukázané splnenie podmienok pre pojednávanie súdu dňa 18.6.2014 v neprítomnosti účastníkov, preto ak súd vec prejednal a rozhodol na tomto pojednávaní v neprítomnosti účastníkov, neodňal tým žalobkyňu (ani žalovanej) právo konať pred súdom.

Z obsahu spisu je zrejmé, že predvolanie na pojednávanie na deň 18.6.2014 bolo doručené účastníkom s dostatočným časovým predstihom, čím bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania podľa citovaného ustanovenia § 115 ods. 2 O.s.p.

Žalobkyňa v elektronickom podaní doručenom súdu dňa 13.6.2014 žiadala zrušenie nariadeného pojednávania ako aj prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobkyne na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednávaním veci.

Žalobkyňa navrhla prerušiť konanie z dôvodu, že na Ústavný súd SR podala sťažnosť, týkajúcu sa porušenia jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd z dôvodu, že v konaní vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedla, že rozhodnutie v predmetnej veci závisí od otázky, ktorú nie je možné vyriešiť v tomto konaní, a ktorá musí byť rozhodnutá Ústavným súdom SR, preto sú v danom prípade splnené podmienky pre prerušenie konania, a to až do doby vydania rozhodnutia ústavného súdu o podanej sťažnosti.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Odvolačný súd konštatuje, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Rovnako nie je dôvod ani na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Podanie ústavnej sťažnosti navrhovateľkou na ústavnom súde totiž nie je dôvodom na prerušenie konania v danej veci, pretože výsledok konania na ústavnom súde nemôže ovplyvniť toto konanie.

Odvolačiemu súdu z jeho činnosti je známe, že Ústavný súd SR vo viacerých svojich uzneseniach obdobné sťažnosti v skutkovo rovnakých veciach odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie. Na zdôvodnenie rozhodnutia uviedol, že sťažovateľ (v našom prípade žalobkyňa) sa v ďalšom konaní o merite veci pred všeobecnými súdmi môže domáhať ochrany svojich práv podaním odvolania proti rozhodnutiam prvostupňového súdu, prípadne aj dovolaniami proti rozhodnutiam odvolacieho súdu, preto nie je daná právomoc ústavného súdu o týchto sťažnostiach rozhodnúť (uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 521/2013-10 zo dňa 22. augusta 2013, uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 518/2013 - 10 zo dňa 22. augusta 2013 a iné).

Bez právneho významu nezostala ani skutočnosť, že uznesením Ústavný súd SR IV. ÚS 693/2013-11 zo dňa 12.12.2013 odmietol sťažnosť žalobkyne pre nedostatok právomoci ÚS SR na ich prerokovanie a rozhodnutie, preto ani z tohto dôvodu návrh žalobkyne na prerušenie konania neobstojí.

Žalobkyňa ako účastník konania využila svoje zákonné právo namietať nestrannosť súdu prvého stupňa. O námietke zaujatosti uplatnenej žalobkyňou už v žalobnom návrhu nadriadený súd právoplatne rozhodol. Krajský súd v Košiciach sa zaoberal všetkými dôvodmi žalobkyne, pre ktoré žiadala vylúčenie sudcov súdu prvého stupňa v danej veci. Uvedeným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3NcC/41/2012-14 zo dňa 19.10.2012 je viazaný súd, ale aj účastníci tohto konania. Proti tomuto uzneseniu Krajského súdu v Košiciach bola zo strany žalobkyne podaná sťažnosť na Ústavnom súde SR, ktorú Ústavný súd uznesením sp. zn. IV. ÚS 693/2013-11 zo dňa 12.12.2013 odmietol pre nedostatok právomoci ÚS SR.

Odvolačný súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí návrhu žalobkyne na prerušenie konania ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p., nakoľko tento dôvod nie je relevantným dôvodom na prerušenie konania ako ani na odročenie pojednávania.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nebol naplnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., teda postupom súdu, keď vec prejednal v neprítomnosti žalobkyne, nebola jej odňatá možnosť konať pred súdom.

Odvolačný dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. je daný vtedy, ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

V prejednávanej veci tento odvolací dôvod nie je naplnený, pretože zákonná sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, o čom bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k.: 3NcC 41/2012-14 zo dňa 19.10.2012

Za situácie, že bolo právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach v podľa § 16 O.s.p. rozhodnuté o tom, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, nie je náležitá námietka žalobkyne, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Aj pokiaľ ide o ostatné žalobkyňou namietané odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p., odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 133 až § 135 O.s.p.

Odvolací súd nepovažuje za správny právny záver súdu prvého stupňa pokiaľ tento na vec aplikoval ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2013 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013 a pokiaľ v návaznosti na to uzavrel, že otázku prieťahov môže súd posudzovať len vychádzajúc z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prerušenia vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ustanovenie § 9 ods. 2 v takomto znení nadobudlo účinnosť od 1.1.2013 a teda nemôžu byť na základe neho posudzované zákonné podmienky pre vznik nároku zodpovednosti štátu za škodu ku ktorej malo dôjsť nesprávnym úradným postupom v období pred týmto dátumom, teda pred 1.1.2013. V tomto období totiž ust. § 9 citovaného zákona bolo v tomto znení:

Štát zodpovedá za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. V súlade s týmto zákonným ustanovením bol teda súd rozhodujúci o nároku na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu oprávnený vyhodnotiť aj otázku prieťahov v súdnom konaní ako jednu zo základných podmienok vzniku zodpovednosti.

Odvolací súd je toho názoru, že ani nesprávne právne posúdenie v tejto časti nemalo za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej. Z dôvodov prvostupňového rozsudku je totiž zrejme, že tento sa napriek svojmu záveru o neexistencii rozhodnutia, ktorým by príslušné orgány konštatovali prieťahy, resp. nečinnosť v konaní sám aj vyhodnocoval túto otázku, keď s poukazom na znenie § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok) konštatoval, že zákonná lehota 15 dní na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d/ citovaného zákona, teda v prípadoch, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie Rozhodcovského súdu. Súd prvého stupňa správne s poukazom na ust. § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení do 31.12.2014 poukázal na oprávnenosť a zároveň aj povinnosť Exekučného súdu posudzovať takýto rozhodcovský rozsudok aj z hľadiska toho, či tento nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Je nesporné, že v súvislosti s takýmto postupom musí Exekučný súd vykonať viacero úkonov na základe ktorých môže uvedený záver vyhodnotiť a je nesporné, že to nie je reálne spôsobilý vykonať v lehote 15 dní. Súd prvého stupňa sa oboznámil s obsahom všetkých exekučných spisov, z ktorých žalobkyňa odvodzuje svoje nároky a v každej veci vyhodnocoval konkrétne úkony vykonané exekučným súdom pri posudzovaní rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu a v návaznosti na to vyhodnocoval aj lehoty, v ktorých bolo o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnuté.

Odvolací súd sa zhoduje s jeho závermi v tom, že ani v jednom z posudzovaných prípadov sa nejedná o situáciu, aby exekučný súd naplnil zákonnú podmienku takých prieťahov v súdnom konaní, ktoré by zakladali nárok na náhradu škody za nesprávny úradný postup. Nemožno sa stotožniť s názorom žalobkyne, ktorá takýto nárok odvodzuje už od ňou konštatovaných prieťahov v rozsahu niekoľkých dní.

Odvolací súd k tejto otázke považuje za potrebné uviesť, že z vlastnej rozhodovacej praxe má vedomosť o tom, že žalobca v teraz prebiehajúcim konaní podal na Okresný súd Spišská Nová Ves v krátkom časovom úseku veľké množstvo žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie so zjavným úmyslom zahliť súd do tej miery, že nebude spôsobilý o týchto žiadostiach rozhodnúť v primeraných lehotách. Takýto postoj vyplýva práve z následného postupu žalobcu, ktorý na uvedenú situáciu reagoval podaním obrovského množstva žalôb o náhradu škody z nesprávneho úradného rozhodnutia. Odvolací súd poukazuje na to, že obdobnou situáciou sa už opakovane zaoberal Ústavný súd Českej republiky, ktorý konštatoval, že aj právo na prístup k súdu je možné zneužiť. Zneužitie toto právo znamená vykonať ho k právom neodôvodnenej ujme iného alebo k ujme spoločnosti. Za špecifický prípad takéhoto zneužitia práva označil šikanózne správanie, ktoré spočíva v tom, že niekto vykoná svoje právo so zámerom spôsobiť inému neprimeranú ujmu. Konštatoval, že vo vzťahu k právu na prístup k súdu možno za zneužitie tohto práva považovať situáciu, keď žalobca nezahajuje súdne konanie pre ochranu svojho aj keď domnelého, subjektívneho práva, ale zahajuje ho iba pre súdne konanie samo. Neúmerným množstvom takto zahájených konaní účastník preťažuje už aj tak preťaženú justíciu, z čoho následne

ťažá zahajovaním ďalších konaní ohľadne náhrady ujmy spôsobenej neprimeranou dĺžkou konaní. Súd tak trvaním na bezhraničnej ochrane práva na prístup súdu bez ďalšieho dostávajú sami seba do bludného kruhu (uznesenie Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 27.10.2011 sp. zn. III ÚS 2791/08, uznesenie zo dňa 13.3.2012 sp. zn. III. ÚS 696/2012.

Odvolací súd je preto toho názoru, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého neboli splnené podmienky zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zákona 514/2003 Z.z., ktorá mala byť spôsobená žalobkyňou tvrdeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v exekučných konaniach vedených na tomto súde (ďalej len preskúmané exekučné konania) a nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní, z ktorého dôvodu základ nároku nie je daný.

Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o vylúčení zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím aj s poukazom na príslušné právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a nenáležitá je preto námietka žalobkyne o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti záverov súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynul záver, že Okresný súd Spišská Nová Ves sa v preskúmaných exekučných konaniach nedopustil nesprávneho úradného postupu tým, že nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v lehote 15 dní od jej doručenia súdu podľa § 44 Exekučného poriadku a ani tým, že pred rozhodnutím o udelení poverenia preskúmaval súlad exekučného titulu, t.j. rozhodcovského rozsudku so zákonom.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov záver súdu prvého stupňa o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Spišská Nová Ves v preskúmaných exekučných konaniach je vecne správny.

Správny je aj záver súdu prvého stupňa o nepreukázaní splnenia zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia.

Za správny považuje odvolací súd aj postup súdu prvého stupňa, ktorý nárok žalobkyne odvodzovaný od tvrdenia o vykonaní úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok odvodený od tvrdenia, že exekučný súd svojím nelegálnym postupom vykonal opätovne posúdenie práva žalobkyne, ktoré jej už bolo priznané právoplatným rozhodcovským rozsudkom právne kvalifikoval ako nárok na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného rozhodnutia aj napriek tomu, že žalobkyňa tento nárok zakladal na zodpovednosti za nesprávne úradné rozhodnutie. Je totiž zrejmé, že žalobkyňou konštatovaný postup vyústil do vydania rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a teda aj takto tvrdené porušenie možno posudzovať iba v rámci nároku na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného rozhodnutia.

Podľa § 6 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

V preskúmaných exekučných konaniach zrušenie alebo zmena rozhodnutia okresného súdu (ako exekučného súdu), preukázané neboli a vzhľadom na nesplnenie tejto podmienky pre vznik nároku je

skúmanie existencie ďalších podmienok bez právneho významu, keďže jednotlivé zákonné predpoklady vzniku práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2013 Z.z. musia byť splnené kumulatívne.

Vzhľadom na správny záver súdu, že v danom prípade nie je daný základ nároku, nebolo povinnosťou súdu skúmať výšku škody a nemajetkovej ujmy a vykonávať v tomto smere dokazovanie. Nenáležitá je preto odvolacia námietka žalobkyne o nepreskúmateľnosti rozhodnutia v časti náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ako aj všetky ostatné odvolacie námietky, týkajúce sa tejto otázky. Súd v odôvodnení rozsudku uviedol, z akého dôvodu sa nezaoberal samotnou výškou škody či nemajetkovej ujmy a v tomto smere nie je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

Pokiaľ žalobkyňa namietala, že nemala možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd vychádzal pri rozhodovaní, že vyjadrenie žalovanej jej nebolo doručené a nebolo doručené ani súdu, a teda súd mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že vyjadrenie žalovanej k žalobe zo dňa 4.2.2013 bolo doručené Okresnému súdu Spišská Nová Ves dňa 6.2.2013. Uvedené vyjadrenie žalovanej bolo doručené žalobkyni dňa 19.2.2013, čo vyplýva z doručky na č.l. 48.

Za tejto situácie mala žalobkyňa dostatok času na to, aby sa vyjadrila k argumentom žalovanej a prípadne navrhla vykonať dôkazy na ich vyvrátenie a pokiaľ tak neurobila, sama sa vzdala tohto procesného práva, ktorého realizácia jej však nebola znemožnená postupom súdu.

Keďže vyjadrenie žalovanej k žalobe bolo súdu doručené, neboli splnené ani podmienky pre rozhodnutie podľa § 153b ods. 2 O.s.p. rozsudkom pre zmeškanie.

Pokiaľ žalobkyňa namieta, že nemala možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, k tomu odvolací súd uvádza, že tohto práva sa vzdala sama tým, že sa nedostavila na pojednávanie, na ktoré bola riadne predvolaná a ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Na tomto pojednávaní bolo pritom vykonané dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré sú obsiahnuté v spise a pokiaľ by sa žalobkyňa bola tohto pojednávania zúčastnila, mala možnosť sa k vykonaným dôkazom vyjadriť a realizovať aj svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na pojednávaní, vrátane možnosti vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Je teda zrejmé, že zásada kontradiktórnosti konania a ani právo žalobkyne na súdnu ochranu porušené neboli.

Nenáležitá je námietka žalobkyne, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže súd rozhodol vo veci na pojednávaní, za splnenia podmienok podľa § 101 ods. 2 O.s.p., ako aj ostatných zákonných podmienok tak, ako už bolo uvedené vyššie.

K námietke žalobkyne, že súd odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi, opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach odvolací súd uvádza, že takýto postup súdu nie je vylúčený, pokiaľ ide o konanie medzi rovnakými účastníkmi a s rovnakým skutkovým základom a nakoniec sama žalobkyňa podáva rovnaké odvolania vo všetkých veciach tých istých účastníkov konania a o tom istom predmete konania bez zohľadnenia rozdielnosti jednotlivých konaní.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobkyne nedôvodné, preto odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým súd prvého stupňa žalobný návrh zamietol ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, vrátane výroku o trovách konania účastníkov.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnej žalobkyni, trovy odvolacieho konania jej však nevznikli a žalobkyňa nemá právo na ich náhradu, preto súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.